

Eksempler på storslåede lærere

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Enhver har en historie at fortælle

Jeg har tænkt på en af vore emeritus-generalautoriteter, ældste Marion D. Hanks, som var en fremragende dygtig underviser i seminar, institut og i det hele taget i Kirken. Han har brugt mange forskellige undervisningsmetoder.

Ved en bestemt lejlighed besøgte ældste Hanks en mission, hvor han interviewede hver enkelt missionær i det bestemte område. Jeg havde været på en opgave i et tilstødende område og fik et lift til lufthavnen sammen med ældste Hanks og missionspræsidenten.

Ældste Hanks fortalte missionspræsidenten, hvilket privilegium det havde været at besøge og interviewe hver eneste missionær. Han sagde, at han havde følt sig tilskyndet til at spørge en søstermissionær: »Fortæl mig om din mission, og hvordan du følte ved at blive kaldet som søstermissionær?«

Hun fortalte ham, at hendes ydmyge far, en landmand, havde villigt ofret meget for Herren og hans rige. Han støttede allerede to sønner

på mission, da han en dag talte med hende om hendes uudtrykte ønske om at blive missionær og forklarede hende, hvordan Herren havde hjulpet ham med at forberede sig på at hjælpe hende.

Han var gået ud i marken for at tale med Herren, for at fortælle ham, at han ikke havde flere ejendele, han kunne sælge eller ofre eller bruge som kaution til et lån. Han havde brug for at vide, hvordan han kunne hjælpe sin datter med at komme på mission. Han følte sig inspireret til at så løg. Han troede, han havde misforstået det. Løg ville sandsynligvis ikke vokse ret godt i dette klima, andre dyrkede ikke løg, og han havde ingen erfaring med at dyrke løg.

Efter at havde kæmpet med Herren i et stykke tid, blev han igen tilskyndet til at så løg. Så han lånte penge i banken, købte frø, såede og nærrede dem og bad.

Vejret var mildt, løghøsten var gunstig. Han solgte høsten, betalte sin

Idet du læser oplevelserne i præsident Monsons tale, hvilke indtryk kommer til dig omkring indlæring og undervisning? Hvilke oplevelser har du haft som elev eller som lærer, der minder om eksemplerne i beretningen?

Hvordan belyser hvert eneste oplevelse, som præsident Monson fortæller, forskellige egenskaber i Frelserens undervisning? Bed og overvej, hvad du kan gøre for at følge Frelserens eksempel.

Vi har hørt fra nogle af de bedste lærere i Kirken, som har givet os et vidunderligt indblik i mange af de nødvendige elementer og principper for god undervisning.

Som det er blevet nævnt, så er vi alle lærere i en eller anden henseende, og vi har pligt til at undervise efter bedste evne.

Jeg vil gerne fortælle jer om nogle eksempler på personer, som jeg har kendt, der har berørt mit liv og har lært mig vigtige og uforglemmelige lektier.

Den hvide konvolut med vore dyrebare festpenge gik fra vores lærers smukke hånd til den sorgfyldte fars trængende hånd.

gæld til banken, regeringen og Herren og satte resten ind på en konto i datterens navn – lige præcis nok til at betale hendes mission.

Ældste Hanks sagde så til missionspræsidenten: »Jeg vil aldrig glemme hendes historie eller det øjeblik eller tårerne i hendes øjne eller lyden af hendes stemme eller min følelse, da hun sagde: »Bror Hanks, jeg har ikke problemer med at tro på en kærlig himmelsk Fader, som kender mine behov, og som efter sin visdom vil hjælpe mig, hvis jeg er ydmyg nok.«

Ældste Hanks underviste i en meget vigtig lektion: Hvert eneste barn i klasseværelset, hver eneste unge mand eller unge pige, hver eneste elev i seminar eller institut, hver eneste voksen i seniorklassen, hver eneste missionær – ja, hver eneste af os – har en historie, som venter på at blive fortalt. At lytte er et væsentligt element, når vi underviser, og når vi lærer.

»Det er saligere at give end at få«

Det var min oplevelse som lille dreng at komme under indflydelse af en meget effektiv og inspireret underviser, der lyttede til os og som elskede os. Hun hed Lucy Gertsch. I vores søndagsskoleklasse underviste hun os om verdens skabelse, Adams fald, Jesu forsonende offer. Som ærede gæster bragte hun Moses, Josva, Peter, Thomas, Paulus og selvfølgelig, Kristus med sig ind i klasseværelset. Selvom vi ikke så dem, lærte vi at elske og ære dem samt bruge dem som forbilleder.

Aldrig var hendes undervisning mere dynamisk eller dens indflydelse mere vedvarende, end en søndag morgen, da hun bedrøvet fortalte os om en af klassekammeraternes mors død. Vi havde savnet Billy den morgen, men kendte ikke grunden til hans fravær.

Lektionen drejede sig om emnet: »Det er saligere at give end at få« (ApG 20:35). Midtvejs gennem lektionen lukkede vores lærer bogen og

åbnede vore øjne og vore ører og vores hjerte for Guds herlighed. Hun spurgte: »Hvor mange penge har vi i vores klassekasse til at holde fest for?«

Depressionsdagene fremkaldte et stolt svar: »Fire dollars og femoghalvfjerds cents.«

Og så foreslog hun meget mildt: »Billys familie har meget små midler, og de er ramt af sorg. Hvad synes I om muligheden for at besøge familien nu til morgen og give dem vores penge?«

Aldrig skal jeg glemme den lille flok, der gik de tre gader ned til Billys hjem, hilste på ham, hans bror, søstre og far. Det var tydeligt, at moderen manglede. Altid vil jeg erindre de tårer, som blinkede i alles øjne, da den hvide konvolut med vore dyrebare festpenge gik fra vores lærers smukke hånd til den sorgfyldte fars trængende hånd.

Vi svævede bogstavelig talt tilbage til kirken. Vores hjerte var lettere, end det nogen sinde havde været; vores glæde mere fuldkommen, vores forståelse mere ægte. En guddommeligt inspireret lærer havde lært sine

drenge og piger en eviggyldig lektion af guddommelig sandhed: »Det er saligere at give end at få.«

Vi kunne sagtens have omskrevet disciplenes ord, da de var på vej til Emmaus: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens [hun] ... åbnede Skrifterne for os?« (Luk 24:32).

Lucy Gertsch kendte hver eneste af sine elever. Hun besøgte altid dem, som var væk en søndag, eller som bare ikke kom. Vi vidste, at hun holdt af os. Ingen af os har nogen sinde glemt hende eller de lektioner, hun gav.

Mange, mange år senere, da Lucy nærmede sig slutningen af sit liv, besøgte jeg hende. Vi snakkede om de gamle dage, de dage for så længe siden, hvor hun havde været vores lærer. Vi talte om hvert eneste person i vores klasse og drøftede, hvad hver eneste nu beskæftiger sig med. Hendes kærlighed og omsorg varede et helt liv.

Trosartiklerne

En anden inspireret lærer i mit liv var Emma Bollwinkel, et medlem af vores primarybestyrelse i staven. Hun fremhævede altid vigtigheden af at lære trosartiklerne. I virkeligheden kunne vi ikke rykke op fra Primary, før vi vellykket havde fremsagt hver eneste trosartikel – lidt af en udfordring for vilde unge drenge, men vi var standhaftige, og det lykkedes. Jeg har derfor hele mit liv været i stand til at fremsige trosartiklerne.

For mange år siden havde jeg som medlem af De Tolv Apostles Kvorum

ansvaret for Østtyskland, også kendt som den Tyske Demokratiske Republik. Under denne opgave var mit kendskab til trosartiklerne en stor hjælp. Under hvert af mine besøg gennem de 20 år, jeg førte tilsyn med området, mindede jeg altid vore medlemmer i det område om den tolvte trosartikel: »Vi tror, at vi må indordne os under konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer med hensyn til at adlyde, ære og holde loven.«

Vore møder bag det, der var kendt som jerntæppet, blev altid overvåget af den kommunistiske regering. I begyndelsen af 1980'erne da vi søgte om godkendelse fra regeringens tjenestemænd til at bygge et tempel og senere, da vi spurgte om tilladelse til, at unge mænd og unge piger fra dette område kunne tjene på mission i hele verden, og for at andre kunne komme ind i deres land og tjene på mission der, lyttede de og sagde så: »Ældste Monson, vi har iagttaget dig i 20 år, og vi har erfaret, at vi kan stole på dig og din kirke, fordi vi ved, at du og din kirke underviser jeres medlemmer i at overholde landets love.«

Jeg vil fortælle et andet eksempel om værdien af at lære trosartiklerne. For femogfyrre år siden arbejdede jeg sammen med en mand, som hedder Sharman Hummel, i trykkeribranchen i Salt Lake City. Engang gav jeg ham et lift hjem fra arbejde og spurgte ham om, hvordan han havde fået sit vidnesbyrd om evangeliet.

Han svarede: »Det er interessant, at du stiller mig det spørgsmål, Tom, for

i denne uge skal min hustru, mine børn og jeg til templet i Manti for at blive besejlet for evigt.«

Han fortsatte sin beretning: »Vi boede østpå. Jeg rejste i bus til San Francisco for at etablere et nyt trykkeri, og derefter ville jeg sende bud efter min hustru og børn. Hele vejen fra New York City til Salt Lake City var busturen begivenhedsløs. Men i Salt Lake City steg en lille pige på bussen – en primarypige – som satte sig ved siden af mig. Hun skulle til Reno i Nevada for at besøge sin tante. Da vi kørte vestpå, bemærkede jeg en plakattavle: »Besøg mormonerens søndagsskole i denne uge.«

Jeg sagde til den lille pige: »Er der ikke mange mormoner i Utah?«

Hun svarede: »Ja.«

Så sagde jeg til hende: »Er du mormon?«

Igen svarede hun: »Ja.«

Sharman Hummel spurgte så: »Hvad tror mormonerne på?« Og den lille pige fremsagde den første trosartikel, derefter talte hun om den. Hun fortsatte med at fremsige den anden trosartikel og talte om den. Så fremsagde hun den tredje, den fjerde, den femte og den sjette, ja alle trosartiklerne og talte efterfølgende om dem alle. Hun kunne dem i rækkefølge.

Sharman Hummel sagde: »Da vi kom til Reno, og vi satte den lille pige af i armene på hendes tante, var jeg dybt imponeret.«

Han sagde: »Hele vejen til San Francisco tænkte jeg: »Hvad er det, der tilskynder den lille pige til at

kende sin kirkes lærdomme så godt?» Da jeg ankom til San Francisco, var det første, jeg gjorde,« sagde Sharman, »at kigge i fagbogen efter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ringede til missionspræsidenten, og han sendte to missionærer hen til det sted, hvor jeg boede. Jeg blev medlem af Kirken, min hustru blev medlem, alle vore børn blev medlemmer, delvis fordi en primary-pige kunne sine trosartikler.«

Jeg tænker på apostlen Paulus ord: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet, det er Guds kraft til frelse« (Rom 1:16).

For kun tre måneder siden kom Hummellfamilien til Salt Lake City, da deres datter Marianne skulle giftes. De kom forbi mit kontor, og vi havde en dejlig stund sammen. Alle 6 døtre var med, sammen med 4 svigersønner og 12 børnebørn. Hele familien er forblevet aktive i Kirken. Hver eneste datter har været i templet. Utallige er de personer, som er blevet bekendt med evangeliet gennem medlemmerne i denne familie – alt sammen fordi et barn havde lært trosartiklerne og havde evnen og modet til at forkynde sandheden til en person, som søgte efter evangeliets lys.

»Vær altid beredt«

Jeg elsker Herrens formaning, som findes i afsnit 88 i Lære og Pagter: »Og jeg giver jer den befaling, at I skal undervise hinanden i rigets lære. Undervis I flittigt, så skal min nåde være med jer« (L&P 88:77-78).

For mange år siden da jeg fløj til en opgave i det sydlige Californien, satte en nydelig ung kvinde sig ved siden af mig. Hun begyndte at læse en bog. Som man jo ofte gør, kiggede jeg på titlen: *Et stort og forunderligt værk*.

Jeg sagde til hende: »Åh, du må være mormon.«

Hun svarede: »Åh nej. Hvorfor spørger du om det?«

Jeg svarede: »Tja, du læser en bog skrevet af et meget fremstående medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Hun sagde: »Er det sandt? En ven gav mig den, men jeg ved ikke meget om den. Alligevel har den vækket min nysgerrighed.«

Så begyndte jeg at spekulere: »Skal jeg være mere pågående og fortælle mere om Kirken?« Og apostlen Peters ord kom til mig: »Vær altid rede til forsvaret over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har« (1 Pet 3:15). Jeg besluttede, at dette var tidspunktet, hvor jeg skulle bære mit vidnesbyrd.

Jeg fortalte hende, at det havde været mit privilegium at assistere ældste Richards i trykningen af *Et stort og forunderligt værk*. Jeg fortalte hende noget om denne storslåede mand. Jeg fortalte hende om de mange tusinde mennesker, som havde taget imod sandheden efter at have læst det, han har skrevet.

Det var mit privilegium at besvare hendes spørgsmål omkring Kirken hele vejen til Los Angeles – intelligente spørgsmål, som kom fra et

hjerter, der søgte sandheden. Jeg spurgte, om jeg måtte arrangere et besøg af to søstermissionærer, der kunne besøge hende. Jeg spurgte, om hun kunne tænke sig at besøge vores gren i San Francisco, hvor hun boede. Hun svarede bekræftende.

Da jeg kom hjem, skrev jeg til præsident Irven G. Derrick fra San Francisco Stav og gav ham denne information. Kan I forestille jer min glæde, da jeg nogle få måneder senere modtog et opkald fra præsident Derrick, hvor han sagde: »Ældste Monson, jeg ringer angående Yvonne Ramirez, en stewardesse, som havde fri, en ung kvinde om hvem du sagde, at det ikke var en tilfældighed, at du sad ved siden af hende, og at hun læste *Et stort og forunderligt værk* på netop den rejse. Bror Monson, hun er lige blevet det nyeste medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun vil gerne tale med dig og udtrykke sin taknemlighed.« Selvfølgelig var jeg henrykt. Det var et vidunderligt opkald.

Præsident McKays eksempel

Et eksempel på en dygtig underviser var præsident David O. McKay, som kaldte mig til at blive medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han underviste med kærlighed og med følsomhed. Han var indbegrebet af det, han underviste i. Hans hjerte var venligt, og hans væremåde var elskværdig. Han var en underviser i sandhed efter Frelserens mønster.

Jeg bemærkede dette karaktertræk, da jeg længe før jeg blev

Søndagsmiddagen forekom altid at smage lidt bedre, når jeg var kommet tilbage fra mit ærinde.

generalautoritet, kom ind på hans kontor for at gennemgå nogle korrekturark på en bog, som vi var ved at trykke. Ved denne bestemte lejlighed bemærkede jeg et billede på væggen, og jeg sagde til ham: »Præsident McKay, det er et smukt maleri. Er det et maleri af dit barndomshjem i Huntsville i Utah?«

David O. McKay lænede sig tilbage i stolen, smålo på sin karakteristiske måde og sagde: »Lad mig fortælle om dette maleri. En sød kvinde kom for at besøge mig en efterårsdag og forærede mig dette smukke maleri, indrammet og klar til at komme op på væggen. Hun sagde: »Præsident McKay, jeg har brugt meget af sommeren på at male dette maleri af dit barndomshjem.« Han sagde, at han tog imod gaven og takkede hende mange gange.

Og så sagde han til mig: »Ved du, bror Monson, at den kære kvinde malede det forkerte hus. Hun malede

huset ved siden af! Jeg kunne ikke få mig selv til at fortælle hende, at hun havde malet det forkerte hus.«

Men så tilføjede han denne kommentar – og her er en væsentlig lektie for os alle. Han sagde: »I virkeligheden, bror Monson, malede hun det helt rigtige hus til mig, fordi da jeg var dreng, lå jeg på sengen, som stod ude på den afskærmede veranda i mit barndomshjem, og den udsigt, som jeg havde derfra, var netop af dette hus, som hun malede. Hun *malede* det rigtige hus til mig!«

Lektioner om at tjene andre

Nogle af livets bedste lektier kommer fra vore forældre. Mine forældre lærte mig værdifulde lektier, da jeg voksede op. Ofte havde de lektier noget at gøre med at tjene andre. Jeg har mange minder fra mine drengeår. Forventningen om søndagsmiddagen er en af dem. Netop som vi børn nærmede os vores såkaldte sultestadie og

ivrigt satte os ved bordet med duften af stegen, der fyldte huset, kunne mor sige til mig: »Tommy, før vi spiser, skal du bringe denne tallerken mad hen til gamle Bob og skynde dig tilbage.«

Jeg forstod aldrig, hvorfor vi ikke kunne spise først og bagefter aflevere hans tallerken mad. Jeg spurgte aldrig hvorfor, men skyndte mig hen til Bobs hus og ventede utålmodigt på, at hans gamle ben langt om længe fik bragt ham hen til døren. Så rakte jeg ham tallerkenen med maden. Han gav mig den rene tallerken fra sidste søndag og tilbød mig en skilling for min hjælp.

Mit svar var altid det samme: »Jeg kan ikke tage imod pengene. Så får jeg med mor at bestille.«

Så lod han sin rynkede hånd løbe gennem mit blonde hår og sagde: »Min dreng, du har en vidunderlig mor. Sig hende tak.«

Jeg husker også, at søndagsmiddagen altid forekom at smage lidt bedre, når jeg var kommet tilbage fra mit ærinde.

Min mors far, bedstefar Thomas Condie, lærte mig også en vigtig

Bedstefar tog hånden ned i lommen og tog en nøgle frem og gav den til gamle Bob.

lektie, som omfattede den selv samme gamle Bob, som blev en del af vores liv på en meget interessant måde. Han var en enkemand på omkring firs år, da det hus, hvor han lejede et værelse, skulle rives ned. Jeg hørte ham fortælle min bedstefar om hans situation, da vi alle tre sad i den gamle gynges på min bedstefars veranda. Med en melankolsk stemme sagde han til bedstefar: »Hr. Condie, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg har ingen familie. Jeg har ikke et sted, jeg kan tage hen. Jeg har kun lidt penge.« Jeg spekulerede på, hvad bedstefar ville svare.

Vi fortsatte blot med at gynges frem og tilbage. Så rakte bedstefar hånden ned i lommen og tog en gammel læderpung frem, hvorfra han, som respons på mit plageri, havde givet mange mønter til at solde for. Denne gang tog han en nøgle frem og gav den til gamle Bob.

Blidt sagde han: »Bob, her er nøglen til det hus inde ved siden af, som jeg ejer. Tag den. Flyt dine ting ind. Bliv så længe du vil. Der vil ikke blive påkrævet husleje, og ingen vil

nogensinde smide dig ud igen.«

Tårer strømmede frem i gamle Bobs øjne, trillede ned ad hans kinder og forsvandt i hans lange, hvide skæg. Bedstefars øjne var også lidt våde. Jeg sagde ikke et ord, men den dag var min bedstefar min helt. Jeg var stolt af at bære hans fornavn. Selvom jeg kun var en dreng, har denne lektie haft en stærk indvirkning på mit liv.

Disse er blot nogle få af de lektier, jeg har lært fra dem, som har berørt mit liv, og som har undervist mig.

Jeg gentager, vi er alle lærere. Vi skal endda huske, at vi ikke bare underviser med ord, vi underviser også ud fra hvem vi er, og hvordan vi lever vores liv.

Det fuldkomne eksempel

Må vi følge den perfekte lærers eksempel, vor Herre og Frelser Jesus Kristus, når vi underviser andre.

Han satte sine fodspor i sandet på stranden, men efterlod sine undervisningsprincipper i hjertet hos alle, som han underviste. Han underviste sine disciple den dag – og han taler de samme ord til os i dag – »Følg du mig« (Joh 21:22).

Må vi gå frem i lydighedens ånd, så der kan siges om os, som der blev sagt om Forløseren: »Du er en lærer, der er kommet fra Gud« (Joh 3:2). Må det være således, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

